

ZVON

Milí přátelé, v tomto čísle Zvonu bych se s vámi chtěl rozloučit, pokouším se také shrnout to, co jsem se na svém pobytu naučil a zároveň přikládám několik řádků o dalším českém knězi, který bude pokračovat v práci s vámi. Přinášíme také článek o nově jmenovaném biskupovi Petrovi Esterkovi, kterého mnozí z vás znáte. Blahopřejeme mu k této významné události a přinášíme tiskovou zprávu. Petr Esterka bude vysvěcen dne 11. září v brněnské katedrále. Je připojeno také pozvání na besedu s PhDr. Tomášem Halíkem o situaci v České Republice. Vy z vás, kteří máte přístup k internetu, se můžete podívat na domácí stránku v novém kabátě na <http://www.czechia.com/zvon> budou zde přibývat aktuální zprávy.

Jindřich Kotvrda

Nový biskup pro Čechy žijící v zahraničí

Brno: Pomocným (světicím) biskupem brněnské diecéze byl 5.7. jmenován Mons. Petr Esterka (64). Jmenování bylo vyhlášeno ve 12.00 hodin současně ve Vatikánu a na Velehradě. Na závěr slavnostní cyrilometodějské bohoslužby oznámil na Velehradě jmenování nového biskupa apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Giovanni Coppa. Papež Jan Pavel II. udělil Petru Esterkovi titulární diecézi čefalenskou a zároveň ho pověřil duchovní péčí o české katolíky v cizině. Předpokládá se, že po celém světě žije zhruba jeden milion Čechů, z nichž se asi 300 tisíc aktivně podílí na životě krajských katolických misí ve všech světadílech. Mons. Esterka se tak stává 16. členem sboru České biskupské konference (ČBK). V historii brněnské diecéze, založené roku 1777, jde o jmenování v pořadí prvního světicího biskupa.

Petr Esterka se narodil 14.11.1935 v Dolních Bojanovicích (okr. Hodonín). Už jako student byl pro své nábožensko-politické přesvědčení perzekuován a po mnoha obližích maturoval až v r. 1956 na jedenáctiletce v Hodoníně. Protože pronásledování komunistickým režimem, provázené výslechy Státní bezpečnosti (StB) pokračovalo, rozhodl se pro emigraci. Po útěku za hranice v r. 1957 pobýval 3 měsíce v uprchlickém táboře v Glassenbachu u Salzburku (Rakousko). V září téhož roku byl přijat do papežské koleje Nepomucenum v Římě a po studii filozofie a teologie na Lateránské univerzitě byl 9.3.1963 v bazilice sv. Jana v Lateráně vysvěcen na kněze kardinálem Tragliou. Po získání licenciátu teologie v červnu téhož roku byl poslán mezi krajany do arcidiecéze San Antonio v Texasu (USA).

V r. 1966 se vrátil do Říma, kde pracoval na doktorské práci na téma "The Unionistic Congresses at Velehrad", kterou o rok později obhájil. Po návratu do USA zahájil své akademické působení v koleji sv. Kateřiny v Saint Paul v Minnesotě, kde byl v r. 1980 jmenován řádným profesorem. Po celou dobu vypomáhal v duchovní správě řady farností. Současně v letech 1974-95 působil v americkém letectvu jako vojenský kaplan v záloze.

V r. 1978 se začal intenzivněji věnovat práci mezi českými katolíky v USA a Kanadě. Biskupem Janem Mořkovským byl v r. 1978 požádán, aby založil Spolek sv. Vojtěcha pro záchranu římské koleje Nepomucenum.

V r. 1986 ho biskup Jaroslav Škarvada, který působil v Římě a měl na starosti péči o krajany v zahraničí, jmenoval svým biskupským vikářem pro USA a Kanadu. V r. 1994 se působení Petra Esterky rozšířilo i na Austrálii. Titul monsignor obdržel v r. 1987 a v r. 1992 byl jmenován čestným prelátem.

Co jsem se naučil během svého pobytu v zahraničí:

Jsem Bohu vděčný za to, že mi vlastně vyplnil moje přání žít v anglicky mluvící zemi a vyplnil mi to v míře natřeseně a vrchovatě. Měl jsem dokonce možnost dlouhodobě působit nejenom v jedné, ale ve dvou anglicky mluvících zemích: v Austrálii a v USA. Poznal jsem tak, že Boží vůle nemusí být jenom cosi nepřijemného a těžkého, že to vždycky nemusí být přesný opak toho, co bych si přál já. Moje touha se splnila a jsem za to vděčný Bohu i svému biskupovi, který se mne před asi 6 lety poprvé zeptal, zda bych chtěl odejít do USA k pastorační krajanů a exulantů. Byl jsem nadšený a moc jsem se na to těšil, i když trvalo ještě další rok, než k tomu vlastně došlo. V roce 1994 jsem odjel do USA, kde jsem pobyl asi měsíc ve farnostech v New Yorku, Chicagu a v Kalifornii, abych se seznámil s pastoračními těmi, kdo odešli do ciziny. Pak jsem spolu s Mons. Esterkou odletěl do Austrálie, kde jsem začal svoje první dva roky služby v zahraničí. Po dvou letech se zdálo, že tam na moje místo nastoupí P. Vojtěch, další český kněz. Mohl jsem tedy odjet do New Yorku, kam mne brněnský biskup poslal, abych nastoupil po P. Aloisi Vyoralovi. Bohužel, dříve než mohl do Austrálie P. Vojtěch odjet, zastihla jej smrt.

Moje činnost se pohybovala ve třech oblastech: pastorační práce našich lidí, studium a pomoc ve farnosti, kde jsem bydlel.

Chtěl bych uvést několik oblastí ve kterých jsem se v cizině něco naučil. Nelze to asi udělat vyčerpávajícím způsobem, ale alespoň pokus:

1. angličtina

Angličtina pro mne vždy byla jaksi přitažlivá. Učil jsem se jí víceméně sám. Sice jsem už dříve mohl číst anglicky psané knihy, ale přece jen, mluvení a porozumění textu bylo těžké. Je velký rozdíl mezi čtením a mluvením. V mluvení jsem získal relativní plynulost, i když stále ještě s mnoha věcmi zápasím. Svoje písemné práce do školy jsem vždycky musel nechávat opravovat. Dělat jsem hlavně chyby ve členech. Nebyl jsem a stále ještě často nejsem schopen uhádnout kam určitý či neurčitý člen patří a kam nepatří. Nicméně jsem s angličtinou bojoval a jsem vděčný za tuto příležitost se v ní podstatně zlepšit. Doufám, že se mi podaří si ji nějak udržet i doma. Při porozumění angličtiny je hodně důležité tady žít, protože jinak je to daleko těžší pochopit zkratky, problémy atd... Zdálo se mi, že více než o porozumění jednotlivým slovům jde spíše o celkové pochopení americké kultury, zkratk, idiomů a způsobu života.

2. krajané a exil

V této oblasti jsem před odjezdem do ciziny mnoho neznal. Jako by se u nás s našimi lidmi žijícími v cizině ani nějak nepočítalo, moc se o nich nepsalo a nemluvílo. V Austrálii i v Americe jsem měl možnost krajanů poznávat osobně na různých akcích, na bohoslužbách, při návštěvách domů. Měl jsem možnost naslouchat stovkám příběhů o přechodu hranic a životě v nové neznámé zemi. Poslouchal jsem o začátcích, o pomoci případně odmítnutí, o zklamáních, nadějích, selháních atd... Byla to velká škola. Setkal jsem se s láskou k vlasti, se zájmem o dění v ní, s různými nápady, názory i iniciativami, jak jí pomoci.

Poznával jsem i stinné stránky, jako např. určitá nedůvěra a někdy i pohrdání lidmi jiné pleť a národnosti. Poměrně často a v obou zemích jsem se setkal s nedůvěrou a někdy i odporem vůči židovskému národu. U v ČR jsem něco podobného tolik neregistroval.

Doufám, že budu moci v ČR přispět ke změně často chladného a vypočítavého postoje vůči exilům a krajanům.

3. počítače

Vlastně jsem dříve myslel, že počítače nijak moc nepomohou, že se do nich stejně musí všechno klávesnicí napsat a co člověk do nich nedá, to tam není... V Austrálii jsem se díky ochotným lidem začal zajímat o tuto oblast. Na starém počítači jsem se naučil základní operace a brzy jsem si koupil výkonnější stroj. Ovšem teprve připojení na Internet mi "otevřelo svět." Obrovská záplava informací ze všech oborů mi pomohla už nespočetněkrát najít právě to, co jsem potřeboval. Od pomůcek na přípravu kázání, přes hledání knih v knihovnách až po odjezdy autobusů, vlaků či letadel. Navíc email, spojení přes Internet i zvukem, to vše bylo pro mne velmi okouzující a přitažlivé. Jsem za tento vynález vděčný, moc pomohl mi v komunikaci mezi vlastí, Austrálií, Novým Zélandem a i přes problémy, které sebou nese, je to obrovské obohacení.

4. studium pastorální teologie a duchovního vedení

Jak v Sydney na "Sydney College of Divinity", tak i v New Yorku na "Fordham University" jsem se věnoval studiu toho, co je pro život a práci kněze důležité, tedy jak vést druhé lidi a pracovat s nimi. Toto studium se při pastorační práci dalo časově zvládnout a navíc mi pomohlo právě při pastorační práci s krajany a exulanty. V obou institucích existovalo velmi úzké spojení mezi teorií a praxí.

Chtl bych uvést několik oblastí, kde jsem zvlášť poznal něco nového nebo důležitého:

důležitost supervize

Vlastně poprvé jsem zažil službu v pastorační supervizi (hodnocení pastorační práce skupinou a vyučujícím) ať už ve skupině, nebo individuálně. Bohužel jsme něco takového v našem semináři za komunistů neměli. Ale mít možnost svoji zkušenost z pastorační práce popsat na papír a pak o ní diskutovat ať už ve skupině nebo individuálně, je k nezaplacení. Doufám, že se mi podaří i doma najít skupinu lidí, se kterou budeme mít možnost společně probírat záležitosti z pastýřské péče o druhé.

důležitost pocitů

Patří také k velmi důležitým objevům na mém zahraničním pobytu. Už v Austrálii jsem díky kurzu spirituality začal objevovat svoje pocity a začal je zapisovat jako "domácí úkol." Trvalo mi chvíli, než jsem pochopil jak je pocit pro člověka důležitý, jak vlastně tvoří jeho individualitu, jak je důležité jej vyjádřit, aby pocit člověka úplně neovládal atd... Jsem v této oblasti stále na cestě a chci dále pokračovat v učení a poznávání.

naslouchání druhým

myslel jsem si, že naslouchání druhým není pro mne nějaký problém, říkal jsem si, že je to pro mne cosi přirozeného. V kursu pastorálního poradenství jsem ale zjistil, jak je potřeba se to učit, jak je důležité dát najevo svoji pozornost a svoje naslouchání, jak často sice navenek vypadám jako naslouchající, ale v nitru se toho odehrává tolik, že mi to vlastně v naslouchání brání. Dosud se to odehrávalo na nevědomé úrovni, teď už jsem schopen si to alespoň uvědomovat.

sebe-pojetí

Už na začátku studia na Fordham University jsem poznal důležitost sebehodnocení nebo sebe-pojetí pro život. Zde v USA už se vědomě vedou i děti k tomu, aby měly o sobě dobré mínění a dobrý pocit. Často jsem se setkal s názorem, že americká výchova je příliš volná, že jsou děti příliš hlučné atd... Ano, často výchova v ČR vede děti k tomu, aby mlčely a byly víceméně zticha. To bohužel často vede k nedostatku sebedůvěry a

sebepečijeti, jakmile tyto děti dospějí. To, že se tato společnost sebepečijetím zabývá, přináší lidem velké uzdravení a pomoc.

důležitost náboženské zkušenosti

V kursu duchovního vedení jsem se naučil o důležitosti náboženské zkušenosti, kterou jsme přece jenom u nás zvyklí spíše podcenit a zasmát se jí. Jakmile někdo vyzná zážitek mimořádného setkání s nadpřirozenem, naskočí automaticky podezřívavá reakce, ve které se snažíme spíše dokázat, že jde o něco normálního atd... Zde jsem se naučil vnímat citlivěji právě takovou zkušenost a věnovat jí pozornost.

zármutek po smrti blízkého člověka

V USA existuje mnoho knih o zármutku a truchlení. U nás jsem se s tím prostě nesetkal. To, že se této oblasti tolik věnuje, nasvědčuje, že jde o důležitou oblast, které je třeba věnovat velkou pozornost.

5. Amerika jako křesťanská země

Obraz o USA jsem měl před svým pobytem v ní značně zkreslený. Považoval jsem USA za zemi nízké morální úrovně a vysoké kriminality.

Pobyt v této zemi mi ukázal, jak hluboce je křesťanství vyryto do tvárnosti této země a lidí v ní žijící. Fascinují mne různé fundamentalistické náboženské skupiny, které sem unikly z Evropy před pronásledováním a zde se snažily žít podle Bible, ve svobodné zemi. Když například politici v kongresu nebo v senátu mluví o tom, že se modlí za to či za to, je to pro mne cosi neslychaného. Stane-li se nějaké neštěstí, je slyšet větu: "naše modlitby je doprovázejí," nebo "prosim, modlete se za ně." U nás v ČR ten, kdo se modlí, je tak trochu podivný, modlitbu hodně lidí považuje za záležitost starých babiček.

Teď přichází doba, abych se vrátil do ČR, není to jednoduché, protože jsem si na život v cizině poměrně snadno zvykl. Docela snadno bych si dokázal představit žít v cizí zemi trvale zvláště teď, kdy se situace v ČR nevyvíjí nějak příznivě. V zemi se stabilní a vyzkoušenou demokracií i ekonomikou je život daleko snadnější než tam, kde bude výchova k ní ještě dlouho trvat. Amerika má navíc pro mne silný romantický náboj. Proto je návrat do ČR pro mě poměrně nesnadný. Přece jen si budu muset po pěti letech zase tak trochu "zvykat." Když jsem před pěti lety odcházel, bylo to s tím, že odjízdim do misí. Teď se mi ale zdá, že právě teď odjízdim do misí z křesťanské země do země, která ač dle tradice katolická, je nyní vyjimečně ateistická a tradičně vůči církvi podezřívavá, nepřátelská, nebo alespoň lhostejná.

Asi bych v New Yorku zůstal, kdybych nebyl knězem. Je pravda, že diecéze, ve které jsem žil a pracoval (Rockville Centre) má například největší počet katolíků na jednoho kněze v USA a bylo by zde tedy práce dost. Přece jen se mi ale zdá, že situace nedostatku kněží je ještě naléhavější u nás, než v USA. Do New Yorku budou stále přicházet a přicházejí kněží z jiných zemí, kteří se ani nemusí učit anglicky proto, že mají doma angličtinu jako druhou řeč. U nás je tomu jinak. Přicházejí kněží z Polska či Slovenska, pro které je čeština blízká. Jen málokdy se stane, že by byl někdo z jiné země ochoten se naučit česky a přijít na misie. Já česky umím, je to moje mateřština, nemusím se jí učit, a je tedy přirozené tento jazyk využít ke hlásání evangelia. Rád bych také využil to, co jsem se při pobytu v cizině naučil. Některé oblasti jsou pro nás neznámé a snad prospěje jejich uvedení u nás.

Brněnský biskup Vojtěch mne povzbuzuje, abych se vrátil a pracoval dále u nás v Litoměřicích jako duchovní vůdce těch, kdo se tam budou rok připravovat na vstup do semináře. Do New Yorku byl vyslán další kněz P. Antonín, který se na práci zde velmi těší. Bude dál pokračovat v pastorači a bude také vydávat časopis Zvon. Chtěl bych vám všem poděkovat na prvním místě za vaše modlitby, především za modlitbu, kterou se modlíte vždycky po nedělní mši sv. za kněze. Děkuji vám za příspěvky na Zvon i jiné. Vaše štědrost mi vlastně umožnila zaplacení studia. Chtěl bych poděkovat za všechna vaše pozvání do rodin či na české akce, za vaše přitěň a náklonnost, reakce na homilie, za vydatnou pomoc s autem, při přípravě a průběhu bohoslužeb, za člení, zpěv, hraní na varhany, přípravu pohoštění po mši svaté, organizaci zábav, s ubytováním či provázením různých návštěv, s grafickou úpravou, kompletováním časopisu Zvon v neděli po mši či s jeho přípravou a odesláním z pošty, s počítačem, opravou anglických textů či spoluprací při praktiku v duchovním vedení. V drtivé většině byly vaše reakce vůči mě pozitivní, děkuji ale i vám, kteří jste měli odvahu vyjádřit napomenutí, nespokojenost či nesouhlas. Dík patří také vám, kteří jste se o mne starali při pravidelných cestách do Washingtonu DC.

Dík také patří P. Lynchovi, faráři kostela, kde jsme se v neděli scházeli k bohoslužbám a k pohoštění. Vycházel mi vždy vstříc a měl pro naše potřeby velké pochopení. Stejně tak patří dík biskupovi Emilu Wcelovi, který zařídil, abych bydlel v diecézi Rockville Centre a s láskou mi byl k dispozici. Mons Richard Bauhoff, farář v Roslynu mě přijal na svou faru a všemožně mi zdejší pobyt zpřijemňoval. Dík patří samozřejmě neúnavnému dělníkovi na vinici v zahraničí, nově jmenovanému biskupu Petrovi Esterkovi za jeho práci pro všechny naše občany žijící v zahraničí a P. Aloisi Vyoralovi, který se otcovsky staral o New York a okolí, a se kterým jsem měl možnost se ještě před jeho smrtí setkávat. Díky patří slovenskému knězi P. Mariánovi, který mne v Astorii zastupoval. Mnohokrát jsem na slovenské faře přespával a byl jsem tam vždy vítán. V Austrálii to byl P. Gary Rawson, který mne vzal na faru a velmi mi pomáhal při zvládnání začátků v cizí zemi. Biskup David Cremin mi také byl nablízku s pozorností. P. Viktor Števkó, Emil Černaj a Aurelius mi pomáhali zvládat pobyt v Austrálii.

Budu se těšit na setkání s vámi při vašich návštěvách ČR. Poslední nedělní mši svatou v kostele Panny Marie Karmelské v Astorii budu sloužit v neděli 12. září v obvyklou dobu, tedy v 10.30. Po ní se s vámi se všemi rozloučím a příští den odletím.

Moje budoucí adresa s nejvyšší pravděpodobností:

Jindřich Kotvrda, Komenského 4, 412 01 Litoměřice Czech Republic

moje emailová adresa zůstává: jindra8@hotmail.com

Ještě jednou za vše děkuji, budu na vás na všechny rád vzpomínat, pamatovat v modlitbě a prosím o vaše modlitby za mou další práci v ČR.

žehná P. Jindřich Kotvrda

A large, expressive handwritten signature in black ink, followed by a stylized drawing of a globe with latitude and longitude lines, also rendered in black ink.

Nový kněz pro krajaný a exil v New Yorku

20. srpna přiletěl do New Yorku nový český kněz P. Antonín Kocurek. Narodil se v roce 1957 v Hovězi u Vsetína. Má tři sestry, jeho oba rodiče žijí. Po základní škole nastoupil do učebního oboru s maturitou a vyučil se elektromechanikem se specializací na slaboproudou techniku. Pracoval v Tesle Rožnov, pak v JZD, kde zakládali výpočetní středisko. V roce 1985 se přihlásil do semináře v Litoměřicích. Vysvěcen byl v roce 1990, tedy těsně po pádu komunismu v Československu. Působil 2 roky jako kaplan v Krnově, pak byl poslán do Kobeřic u Opavy. Patřila mu také farnost Chuchelná, kde byl během jeho působení vystavěn nový kostel (v letech 1993-96).

Generální vikář ostravské diecéze mu navrhl, zda by chtěl působit v pastorační tým, kdo odešli do zahraničí. Antonín souhlasil, protože působit nějaký čas v cizině bylo jeho snem. Těší se na spolupráci s lidmi, na práci, která bude dle něj odlišná od práce u nás. Říká: "Jsem poslán biskupem, není to z mé hlavy. Nedovedu si to vlastně ani moc představit ale věřím, že to bude velmi dobrá zkušenost v mé dosavadní práci kněze. Potřebuji toleranci své angličtiny. Chci být pro lidi a lidem k dispozici..."

Zveme všechny, kterým není osud ČR lhostejný!

Americké Listy, ve spolupráci s SVU New York, Vás zvou na veřejnou besedu, na které promluví mluvčí nové občanské iniciativy IMPULS 99 prof. Tomáš Halík o celkové společenské a duchovní situaci v Čechách. V sobotu, 11. září 1999, 3-5 pm v Národní budově, 321-325 východní 73. ulice (mezi 1. a 2. avenue) New York City

PŘIVEĎTE SVÉ ZNÁMÉ!!!

Prof. Tomáš Halík vystudoval filosofii a sociologii na Univerzitě Karlově v Praze (PhDr. '72), a teologii v Římě a v Polsku (ThDr. '91). V současné době je prezidentem Křesťanské akademie v Praze a v tomto měsíci jako hostující profesor přednáší na Pittsburgské univerzitě. Spolu s politologem JUDr. Jiřím Pehe, prezidentem pražské pobočky Newyorské univerzity, a novinářkou Janou Šmidovou je mluvčím nové občanské iniciativy IMPULS 99, vyhlášené 22. července t.r. v Praze a v Brně. Iniciativa IMPULS 99 se vyjadřuje k problematičkému stavu české společnosti a zároveň se zavazuje ke snaze hledat možná řešení. Cílem iniciativy je rozvíjet občanskou společnost a přispět k obnově jejích morálních hodnot. K iniciativě IMPULS 99 se již přihlásilo více než tisíc lidí, mezi které patří nejvýznamnější jména české společnosti. IMPULS 99 je otevřen všem, kteří chtějí spolupracovat na ozdravení společenské atmosféry České republiky a rozvoji širokého dialogu. Kontakty:

IMPULS 99, Národní 11, 110 00 Praha 1, tel.: (420-2) 22 075 105, fax:

(420-2) 26 68 25,

e-mail: impuls99@narodni.cz, web page: www.impuls99.cz.

nebo

Americké listy, 26 Gruber Drive, Glen Cove, NY 11542, tel.: (516) 674-9438,

fax: (516) 671-3147, e-mail: americke-listy@worldnet.att.net.

Úmysly mší svatých sloužených do uzávěrky ZVONU

02-VII-99	za Annu Kleškovičovu a Dr Vladimira Walzela	<i>Peter Kleškovič</i>
04-VII-99	za zemřelou Andělu Otradovec	<i>Jiří Otradovec</i>
05-VII-99	za zemřelé přátele v NY a v Evropě	<i>Růžena Kankrlíková</i>
06-VII-99	za krajanskou a exilovou rodinu	
08-VII-99	za krajanskou a exilovou rodinu	
09-VII-99	za krajanskou a exilovou rodinu	
11-VII-99	za Marii Čápošovu k jej narozeninám a zemřelého Josefa Čápoša	<i>rodina Jelínkova</i>
15-VII-99	za Marii Hromádkovou	<i>Blažena Stránská</i>
18-VII-99	za zemřelou Martu Marii Cashel	<i>rodina Krupkova</i>
25-VII-99	za zemřelého Oldřicha Benáčka a rodiny z obou stran	<i>Anna Benáčková</i>
25-VII-99	za exil a krajany ve Washingtonu DC a okolí	
01-VIII-99	za zemřelou Martu Marii Cashel	<i>Anna Benáčková</i>
02-VIII-99	za krajanskou a exilovou rodinu	
05-VIII-99	za krajanskou a exilovou rodinu	
06-VIII-99	za zemřelou Martu Marii Cashel	<i>rodina Bláhova</i>
06-VIII-99	za krajanskou a exilovou rodinu	
07-VIII-99	za Jaroslava Stránského	<i>Blažena Stránská</i>
08-VIII-99	za Michala Sikorjaka	<i>syn a manželka</i>
15-VIII-99	za zemřelého Jána Kováčika	<i>Emília Kováčiková</i>
16-VIII-99	za manžele Daňkovi	<i>rodina Daňkova</i>
19-VIII-99	za zemřelého strýce Františka Plannera	<i>Jiří Planner</i>
22-VIII-99	za zemřelého Jána Kováčika	<i>Emília Kováčiková</i>
25-VIII-99	Za zemřelého Matěje Pavlíka	<i>Rodina Jochova</i>
26-VIII-99	Za zemřelého Matěje Pavlíka	<i>Anna Vasek</i>

Úmysly mší svatých na další neděle jsou zatím volné.

Blahopřejeme k narozeninám:

Pavel Weirich 22.července, Růžena Bunžová 23.července, Frank Křenčík st. 5.srpna, Frank Křenčík ml. 6.srpna, Šárka roz.Králová 8.srpna, Josef Sedláček 17.srpna, Pavlík Tydlitát 17.srpna, Aloisie Zahradníková 17.srpna

Peter Křenčík 18.srpna, Jerome Minister 2.září, Patrik Miriam Munzar 10.září.
a manželům Daňkovým k dožití se 60 let manželství (20.srpna)

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

V.K. NY, Frank Fiála NY, Františka Uhlířová IL ,

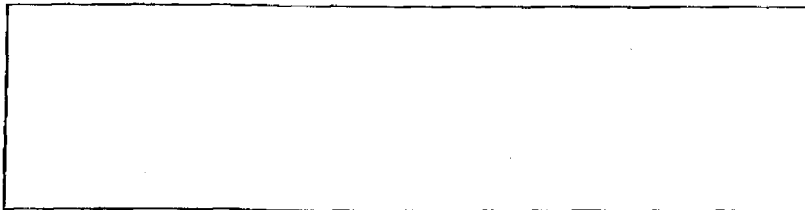
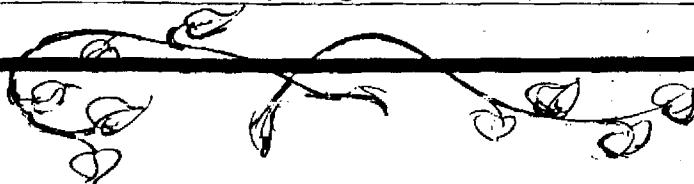
Mše svatá v české kapli národní svatyně ve Washingtonu DC je plánována na neděli 26.září na 12.00.hod.

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10:30 ráno, v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši sv. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Slovenská mše sv. každou neděli v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

Adresa českého kněze: P. Jindřich Kotvrda, P. Antonín Kocurek PO Box 387, Roslyn NY 11 576

Tel: (516) 621 2222 Fax: (516) 621 7892 Email: jindra8@hotmail.com <http://www.czechia.com/zvon>

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO. 54

ST. MARY'S
PO BOX 387
ROSLYN NY 11576

ZVON